

ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ
- ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

9

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ
719 /2023
ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από την Ειρηνοδίκη Αθηνών Δήμητρα Αναστασοπούλου, που ορίσθηκε από την Πρόεδρο του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Ειρηνοδικείου Αθηνών, και από τον Γραμματέα Κωνσταντίνο Δεληγιώργη.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 27^η Μαρτίου 2023, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ:

[REDACTED]

[REDACTED] οι οποίοι παραστάθηκαν άπαντες δια της πληρεξούσιας δικηγόρου τους Δήμητρας Κουφογιάννη (ΑΜ/ΔΣΑ 23607), και

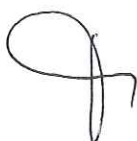
ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» (Ο.Τ.Ε. Α.Ε.), που εδρεύει στο Μαρούσι, επί της Λεωφόρου Κηφισίας αρ. 99, φέρει ΑΦΜ 094019245 και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξούσιας δικηγόρου της Ελένης Μάστορη (ΑΜ/ΔΣΑ 20767).

Οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 02.03.2022 αγωγή τους, που κατατέθηκε στη γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου, έλαβε αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 14927/207/2022 και αριθμό πινακίου ΕΡ-05 και προσδιορίστηκε προς συζήτηση κατά την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο.

Κατά την εκφώνηση της υπόθεσης κατά τη σειρά εγγραφής της στο οικείο πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως ανωτέρω αναφέρεται, ενώ κατά τη συζήτησή της οι πληρεξούσιες αυτών δικηγόροι ανέπτυξαν και προφορικά τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα απομαγνητοφωνημένα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης και τις έγγραφες προτάσεις τους.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Ι. Από τις διατάξεις των άρθρων 648, 649, 653 και 361 ΑΚ, 3 παρ. 1 και 2 του ν. 2112/1920, 5 παρ. 1 του ν. 3198/1955 και 1 της με αριθμό 95/1949 ΔΣΕ για την προστασία του ημερομισθίου, που κυρώθηκε με τον ν. 3248/1955, συνάγεται ότι ως μισθός στη σύμβαση εργασίας θεωρείται κάθε παροχή, την οποία με βάση τον νόμο ή τη σύμβαση καταβάλλει ο εργοδότης στον εργαζόμενο ως αντάλλαγμα της εργασίας (ΑΠ 150/2005 ΕΕργΔ 2006.91, ΑΠ 774/2003 ΕΕργΔ 2005.237, ΑΟ 1455/2003 ΕΕργΔ 2005.700, ΕφΘεσ 435/2004 Αρμ.257). Επομένως, έχουν τον χαρακτήρα μισθού οι πρόσθετες παροχές που δίνονται από τον εργοδότη στον εργαζόμενο από νόμιμη υποχρέωση ή με πρόθεση εκδηλούμενη και από τα δύο μέρη να αποτελούν αντάλλαγμα για την παρεχόμενη εργασία, όπως το επίδομα παραγωγής και αυξημένης παραγωγικότητας, ποσοστό για ποσοτική και ποιοτική απόδοση, εφόσον καταβάλλονται τακτικά και ανεξάρτητα, σαν αντάλλαγμα της παρεχόμενης εργασίας (ΑΠ 150/2005 ό.π., ΑΠ 130/1989 ΔΕΝ 471.145). Όμως, οι πρόσθετες παροχές που δίδονται στον εργαζόμενο όχι ως αντάλλαγμα της εργασίας του, αλλά για άλλους λόγους, δεν έχουν τον χαρακτήρα μισθού, εκτός αν ορίζεται το αντίθετο σε κανονιστική διάταξη ή στην ατομική σύμβαση εργασίας. Μεταξύ των εργοδοτικών παροχών που δεν είναι μισθολογικές περιλαμβάνονται: α) εκείνες που εξυπηρετούν λειτουργικές ανάγκες της επιχείρησης, δηλαδή που εξασφαλίζουν ή διευκολύνουν τις συνθήκες απασχόλησης του μισθωτού προς όφελος του εργοδότη, οι οποίες μπορεί να επιβάλλονται από τον νόμο ή να έχουν συμφωνηθεί ρητά ή σιωπηρά με την ατομική σύμβαση εργασίας ή να είναι οικειοθελείς μονομερείς παροχές του

εργοδότη και δεν αποτελούν μισθό και όταν ακόμη παρέχουν κάποια ωφέλεια στο μισθωτό, εφόσον η κύρια και βασική αιτία χορήγησης αυτών είναι η εξυπηρέτηση των λειτουργικών αναγκών της επιχείρησης του εργοδότη (ΑΠ 74/2003 ό.π., ΑΠ 226/2003 ΔΕΝ 2003.1138), β) οι εν γένει οικειοθελείς παροχές (από ελευθεριότητα και όχι ως αντάλλαγμα εργασίας), με τη σαφή βούληση του εργοδότη ότι αυτός μπορεί, οποτεδήποτε θελήσει, να τις ανακαλέσει και να παύσει τη χορήγησή τους (ΑΠ 1455/2003 ό.π., ΑΠ 974/1998 ΕΕργΔ 59.448, ΑΠ 594/1996, ΕφΘεσ 435/2005 ό.π.), και γ) τα έξοδα (οδοιπορικά κλπ) και η αποζημίωση που καταβάλλονται στον εργαζόμενο για την απασχόλησή του εκτός της έδρας του τόπου εργασίας του, εκτός αν έχει συμφωνηθεί ότι αυτά θα καταβάλλονται τακτικά και ανεξάρτητα από την πραγματοποίηση και τον αριθμό των ημερών εργασίας εκτός έδρας (ΑΠ 1165/1999 ΕλλΔνη 41.395, ΑΠ 43/1991 ΔΕΝ 49.1291). Οι προρρηθείσες εργοδοτικές παροχές δε μπορούν να χαρακτηριστούν μισθός, ακόμα και αν υπάρχει ωφέλεια για τον εργαζόμενο από αυτές, έστω και αν αυτές καταβάλλονται σταθερά και μόνιμα, καθώς δε συνιστούν αντάλλαγμα της εργασίας του, εφόσον η κύρια και βασική αιτία χορήγησής τους είναι η εξυπηρέτηση των λειτουργικών αναγκών της επιχείρησης και η διευκόλυνση των υπαλλήλων. **II.** Κατά τη διάταξη του άρθρου 4 παρ. 1 του κυρωθέντος με τον ν.2238/1994 Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος «Εισόδημα στο οποίο επιβάλλεται ο φόρος είναι το εισόδημα που προέρχεται από κάθε πηγή ύστερα από την αφαίρεση των δαπανών για την απόκτησή του...», ενώ κατά το άρθρο 45 του αυτού Κώδικα «Εισόδημα από μισθωτές υπηρεσίες είναι το εισόδημα που προκύπτει κάθε ένα οικονομικό έτος από μισθούς, ημερομίσθια, επιχορηγήσεις, επιδόματα, συντάξεις και γενικά από κάθε παροχή που χορηγείται περιοδικά με οποιαδήποτε μορφή, είτε σε χρήμα είτε σε είδος ή άλλες αξίες, για παρούσα ή προηγούμενη υπηρεσία ή για οποιαδήποτε άλλη αιτία, το οποίο αποκτάται από μισθωτούς γενικά και συνταξιούχους... 2... 3.... 4. Δε θεωρείται εισόδημα από μισθωτές υπηρεσίες και δεν υπόκειται σε φόρο α) η αποζημίωση που παρέχεται σε υπαλλήλους επιχειρήσεων και ελευθέρων επαγγελματιών για δαπάνες υπηρεσίας που τους έχει ανατεθεί, εφόσον αποδεικνύεται η καταβολή τους από τα σχετικά παραστατικά στοιχεία που προβλέπονται από τις διατάξεις του Κώδικα Βιβλίων και Στοιχείων. Προκειμένου για αποζημιώσεις υπαλλήλων του Δημοσίου, που παρέχονται με διάταξη νόμου κατ' αποκοπή για κάλυψη δαπανών ειδικής υπηρεσίας που τους έχει ανατεθεί, εξαιρείται της φορολογίας ποσοστό πενήντα τοις εκατό (50%),

εκτός εάν ο δικαιούχος αποδεικνύει δαπάνες μεγαλύτερου ποσού με βάση στοιχεία του Κώδικα Βιβλίων και Στοιχείων...». Από τις τελευταίες διατάξεις συνάγεται ότι σε φόρο εισοδήματος υπόκειται κάθε εν γένει παροχή σε χρήμα ή σε είδος, εφόσον δίδεται σε αντάλλαγμα της παρεχόμενης εργασίας, όχι δε και εκείνη που δίδεται για την κάλυψη δαπανών, στις οποίες υποβλήθηκε ο μισθωτός προς το συμφέρον του εργοδότη, για την εκτέλεση της εργασίας που του ανατέθηκε ή για την καλύτερη διεξαγωγή της, έστω και εάν από την παροχή αυτή ωφελείται έμμεσα ο μισθωτός (ΣτΕ 125/1995 ΔιΔικ.1995.1459). Εξάλλου, με την από 16.05.1995 επιχειρησιακή συλλογική σύμβαση εργασίας (ΕΣΣΕ), που καταρτίσθηκε μεταξύ της «Ο.Τ.Ε. Α.Ε.» και της συνδικαλιστικής οργάνωσης των μισθωτών της (ΟΜΕ/ΟΤΕ), καταργήθηκαν από την έναρξη ισχύος αυτής, την 01.06.1995, το επίδομα θέσης ευθύνης και η αποζημίωση παράστασης, που καταβάλλονταν στους Προϊσταμένους Υπηρεσιακών Λειτουργιών Στάθμης Τομέα και άνω, ως οικειοθελής και πρόσθετη παροχή σύμφωνα με αποφάσεις του Δ.Σ. της «Ο.Τ.Ε. Α.Ε.» και τον 25^ο όρο της από 07.03.1990 ΕΣΣΕ, και ορίσθηκε ότι τα έξοδα κίνησης και παράστασης α) καταβάλλονται από 01.06.1995, μεταξύ άλλων, στους Υποδιευθυντές που τοποθετούνται ως προϊστάμενοι σε αντίστοιχες προς το βαθμό τους υπηρεσιακές λειτουργίες, β) αποτελούν οικειοθελή παροχή ελευθέρως ανακλητή από την «ΟΤΕ ΑΕ» και δεν αποτελούν τακτικές αποδοχές, γ) δεν υπολογίζονται στα επιδόματα εορτών και αδείας, δ) συνδεόμενα υποχρεωτικά με την πραγματική άσκηση των υπηρεσιακών καθηκόντων των δικαιούχων μισθωτών, χορηγούνται αποκλειστικά προς αντιμετώπιση των εξόδων φιλοξενίας των επισκεπτών, συμμετοχής αυτών ως εκπροσώπων του ΟΤΕ στις διάφορες κοινωνικές εκδηλώσεις, των εξόδων κίνησης τους κ.λ.π., και ε) για κάθε μέρα απουσίας για οποιονδήποτε λόγο ή αποχής του δικαιούχου προϊσταμένου από τα υπηρεσιακά του καθήκοντα, περικλύπεται το 1/30 των εξόδων κίνησης και παράστασης και χορηγούνται στον νόμιμο αναπληρωτή του. Το επίδομα θέσης ευθύνης και η αποζημίωση παράστασης προϊσταμένου, που χορηγούνταν στους Προϊσταμένους ορισμένων υπηρεσιακών λειτουργιών της «ΟΤΕ ΑΕ» και τους Τμηματάρχες από το έτος 1988 έως την 31.05.1995 βάσει των σχετικών αποφάσεων του Δ.Σ. της Εταιρείας (2089/1988, 2093/1988, 2156/1989, 2171/1990 και 2157/1992) και του 25^{ου} όρου της από 07.03.1990 ΕΣΣΕ και τα οποία, μετά τη ρητή κατάργησή τους, από 01.06.1995, με την προρρηθείσα ΕΣΣΕ, αντικαταστάθηκαν από τα προειρημένα έξοδα κίνησης και παράστασης, διαφοροποιούνταν από αυτά τόσο ως προς την ιστορική και νομική αιτία, όσο

και ως προς το περιεχόμενο, αφού, αφενός, τα έξοδα κίνησης και παράστασης υπολογίζονται σε δωδεκάμηνη βάση (μη συνυπολογιζόμενων των επιδομάτων εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα και του επιδόματος αδείας), ενώ το επίδομα θέσης ευθύνης και η αποζημίωση παράστασης υπολογίζονταν σε δεκατετράμηνη βάση και, αφετέρου, δεν προβλέπονταν γι' αυτά (επίδομα θέσης ευθύνης και αποζημίωση παράστασης) η περικοπή του 1/30 για κάθε μέρα απουσίας ή αποχής του δικαιούχου Προϊσταμένου από τα υπηρεσιακά του καθήκοντα, η οποία ισχύει για τα έξοδα κίνησης και παράστασης. Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 24 παρ. 1 περ. α' και β' του Κανονισμού Περίθαλψης του Ταμείου Ασφάλισης Προσωπικού Ο.Τ.Ε., ο οποίος κυρώθηκε με το β.δ. 244/1966 (ΦΕΚ Α' 66), όπως η περ. β' αντικαταστάθηκε από το άρθρο 2 του π.δ. 206/1990 (ΦΕΚ Α' 80), στους πόρους και τις προσόδους του κλάδου ασθένειας του Ο.Τ.Ε. περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, και «α. Η ασφαλιστική εισφορά του εργοδότη εκ 7,5% επί των πάσης φύσεως αποδοχών των ασφαλισμένων. β. Η ασφαλιστική εισφορά των ασφαλισμένων ανέρχεται από 01.06.1990 σε ποσοστό δύο στα εκατό (2%) επί των συνολικών μηνιαίων αποδοχών του υπαλλήλου και από 01.01.1991 σε ένα και εβδομήντα πέντε στα εκατό (1,75%)», ενώ κατά την παρ. 2 του ίδιου άρθρου ορίζεται «Ως αποδοχαί εφ' ων υπολογίζονται αι κατά την ανωτέρω παράγραφον υπό στοιχεία α', β' και δ' ασφαλιστικάί εισφοραί νοούνται πάσαι αι παγίως και περιοδικώς ή εκτάκτως γενόμεναι υπό του εργοδότη προς τον εργαζόμενον χρηματικάί παροχαί. Εν τη εννοία των αποδοχών περιλαμβάνονται πλην της καθ' εαυτήν αντιμισθίας και τα συμπαραομαρτούντα επιδόματα οικογενειακών βαρών, βαθμού, θέσεως, ειδικότητας, πολυετίας κλπ. Εις τας τακτικάς αποδοχάς περιλαμβάνονται αι χρηματικάί παροχαί Χριστουγέννων και Πάσχα. Επίσης και ειδικώς προκειμένου περί του υπολογισμού των ασφαλιστικών εισφορών δια τον Κλάδον Ασθενείας εν τη εννοία των αποδοχών περιλαμβάνονται και αι αμοιβαί λόγω υπερωριακής απασχολήσεως και υπεραποδόσεως ως και πάσα πρόσθετος αμοιβή δι' απασχόλησιν κατά τας Κυριακάς και εξαιρεσίμους και διά νυκτερινήν εργασίαν». Τέλος, αναφορικά με την είσπραξη πόρων του κλάδου ασθένειας, στο άρθρο 25 παρ. 1 περ. α' του ίδιου Κανονισμού ορίζεται ότι «Η ασφαλιστική εισφορά των εργαζομένων δι' εαυτούς και τα τυχόν ασφαλιζόμενα μέλη της οικογενείας, παρακρατείται υπό του εργοδότη κατά την πληρωμήν εις αυτούς, των αποδοχών ή παντός άλλου ποσού εφ' ου υπολογίζεται κατά τας διατάξεις του άρθρου 24 ασφαλιστική εισφορά διά τον Κλάδον Ασθενείας, ομού δε μετά της βαρυνούσης τον εργοδότην εισφοράς κατατίθεται εις ίδιον παρά

Τραπεζή λογαριασμών του Κλάδου Ασθενείας μέχρι της εικοστής του επομένου της γενομένης πληρωμής μηνός συμφώνως προς τας διατάξεις του α.ν. 1611/1950 ως ούτος τροποποιηθείς ισχύει σήμερον». Από τον συνδυασμό όλων των προπαρατιθέμενων διατάξεων προκύπτει ότι τα καταβαλλόμενα από 01.06.1995 και εφεξής στους Προϊσταμένους υπηρεσιακών λειτουργιών της «ΟΤΕ ΑΕ» έξοδα κίνησης και παράστασης δεν αποτελούν μισθολογική παροχή, που καταβάλλεται προς αυτούς ανεξάρτητα από την άσκηση των καθηκόντων τους, ως αντάλλαγμα της εργασίας τους, και δεν υποβάλλονται σε φόρο εισοδήματος και ασφαλιστικές κρατήσεις υπέρ κλάδου ασθενείας του ΤΑΠ-ΟΤΕ, αλλά αντίθετα αποτελούν ανακλητή οικειοθελή παροχή της «ΟΤΕ ΑΕ», συνδεόμενη οπωσδήποτε με την πραγματική άσκηση των καθηκόντων Προϊσταμένου, που σκοπό έχει - όπως εξάλλου ρητά προβλέπεται και στη διατύπωση της από 16.05.1995 ΕΣΣΕ, όπου ουδεμία αφήεται αμφιβολία ως προς τον χαρακτηρισμό της συγκεκριμένης παροχής από τα συμβαλλόμενα μέρη - την κάλυψη μέσω αυτής από τον ασκούντα καθήκοντα Προϊσταμένου υπάλληλο, των δαπανών φιλοξενίας επισκεπτών του ΟΤΕ και των εξόδων κίνησης και παράστασης αυτού στις διάφορες κοινωνικές εκδηλώσεις, ανεξαρτήτως του ύψους τους (ΟΛΑΠ 11/2007, 12/2007, ΑΠ 574/2020, 566/2016, 1140/2013 ΤΝΠ Νομος). Επομένως, η εν λόγω παροχή, που αποσκοπεί στην ταχύτερη και αποδοτικότερη εκτέλεση της αυξημένων απαιτήσεων υπηρεσίας του δικαιούχου, προς όφελος της εργοδότης εταιρείας, και την κάλυψη των λειτουργικών αναγκών της τελευταίας, δεν αποτελεί προσαύξηση μισθού και δεν υποβάλλεται σε φόρο εισοδήματος, χωρίς να απαιτείται ρητή πρόβλεψη για τη μη φορολόγησή της, αφού, στην προκειμένη περίπτωση, δεν τίθεται ζήτημα φορολογικής απαλλαγής, η οποία προϋποθέτει την ύπαρξη σχετικής νομοθετικής πρόβλεψης, αλλά εννοιολογικού προσδιορισμού του όρου «αποζημίωση» ως πληρούντος την έννοια του εισοδήματος ή του αντισταθμίσιμου δαπανών (ΟΛΑΠ 11/2007, 12/2007 ό.π., ΣτΕ 1590/1989 ΔΔικ 1990.201). Τα ανωτέρω δεν ανατρέπονται από τις διατάξεις του άρθρου 25 παρ. 2 εδ. α' του α.ν. 1846/1951, που αφορά στον υπολογισμό των ασφαλιστικών εισφορών των ασφαλισμένων του ΙΚΑ (ΑΠ 566/2016 ΤΝΠ Νομος). **III.** Κατά το άρθρο 250 αριθ. 17 ΑΚ «Σε πέντε χρόνια παραγράφονται οι αξιώσεις των κάθε είδους μισθών, των καθυστερούμενων προσόδων, συντάξεων, διατροφής και κάθε άλλης παροχής που επαναλαμβάνεται περιοδικά», κατά δε το άρθρο 251 του ίδιου κώδικα «Η παραγραφή αρχίζει από τότε που γεννήθηκε η αξίωση και είναι δυνατή η

δικαστική επιδίωξη της». Τέλος, κατά το άρθρο 253 ΑΚ «Η παραγραφή των αξιώσεων που αναφέρονται στο άρθρο 250 αρχίζει μόλις λήξει το έτος μέσα στο οποίο συμπίπτει η έναρξη της παραγραφής που ορίζεται στα δύο προηγούμενα άρθρα». Κατά την έννοια της πρώτης από τις πιο πάνω διατάξεις περιοδικώς επαναλαμβανόμενη παροχή, υποκείμενη στην πενταετή παραγραφή, είναι εκείνη η οποία έχει εκ των προτέρων καθορισμένο περιεχόμενο και επαναλαμβάνεται σε ορισμένα χρονικά διαστήματα, χωρίς να τελεί ως προς τη γέννηση και την ύπαρξή της υπό κάποια αίρεση. Παρέχεται δε με μόνη την πάροδο του χρόνου που έχει τεθεί από το νόμο ή από δικαιοπραξία, χωρίς να είναι αναγκαίο το περιεχόμενο των εκάστοτε παροχών να είναι ακριβώς όμοιο, αρκεί μόνο να πρόκειται για παροχές σαφώς προκαθορισμένες που στηρίζονται σε ενιαία σχέση και είναι ενωμένες σε ενιαία νομική και οικονομική οντότητα (ΑΠ 566/2016 ΤΝΠ Νομος). Σύμφωνα, τέλος, με τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 247, 249, 250, 251, 261, 270, 272, 277 ΑΚ, 215 παρ. 1, 221 παρ. 1α' και 262 παρ. 1 ΚΠολΔ, για το ορισμένο της ένστασης παραγραφής, πρέπει να αναφέρονται ο χρόνος κατά τον οποίο γεννήθηκε η αξίωση, το χρονικό σημείο έναρξης της παραγραφής και ο χρόνος επίδοσης της αγωγής, προκειμένου να διαπιστωθεί αν, με αφετηρία το ανωτέρω χρονικό σημείο και μέχρι την επίδοση της αγωγής, από την οποία διακόπτεται η παραγραφή, συμπληρώθηκε ο χρόνος αυτής. Διαφορετικά, σε περίπτωση, δηλαδή, μη αναφοράς των ανωτέρω στοιχείων, ο ισχυρισμός περί παραγραφής της διωκόμενης με την αγωγή αξίωσης είναι ανεπίδεκτος δικαστικής εκτίμησης και, επομένως, απορριπτέος ως αόριστος (Εφίωανν 302/2004 ΤΝΠ Νομος, ως προς την υποχρέωση αναφοράς του αφετηρίου σημείου της παραγραφής για την ορισμένη προβολή τοιαύτης ενστάσεως βλ. και ΑΠ 7/2015 ΤΝΠ Νομος).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπό κρίση αγωγή και κατ' εκτίμηση του σχετικού δικογράφου, οι ενάγοντες εκθέτουν ότι προσλήφθηκαν από την εναγόμενη εταιρεία δυνάμει συμβάσεων εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου, κατά τα έτη 1978, 1984, 1986, 1985 και 1984 αντίστοιχα κατά τη σειρά αναφοράς τους στο δικόγραφο, απασχολούμενοι σε αυτήν ως υπάλληλοι και υπαγόμενοι έκτοτε στον Γενικό Κανονισμό Προσωπικού ΟΤΕ (ΓΚΠ/ΟΤΕ) και τις εκάστοτε ισχύουσες Επιχειρησιακές Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας (ΕΣΣΕ), κατά τη διάρκεια, δε, της σταδιοδρομίας τους στην εναγόμενη, λόγω της συνδρομής στα πρόσωπά τους εξαιρετικών προσόντων, τοποθετήθηκαν επανειλημμένως σε θέσεις Προϊσταμένων, απασχολούμενοι άπαντες με τον αναφερόμενο βαθμό του

Προϊσταμένου Τμήματος, οι μεν πρώτος και δεύτερος των εναγόντων κατά το χρονικό διάστημα των ετών 2010, 2011 και 2012, οι δε τρίτος, τέταρτος και πέμπτος εξ αυτών κατά το χρονικό διάστημα των ετών 2010 και 2011, λαμβάνοντας άπαντες τα προβλεπόμενα βάσει της από 16.05.1995 ΕΣΣΕ έξοδα κίνησης και παράστασης Προϊσταμένου υπηρεσιακών λειτουργιών Τομέα και άνω. Ότι η εργοδότη εταιρεία, κατά παράβαση των ρυθμιζόμενων στην προειρημένη ΕΣΣΕ, προέβαινε σε κρατήσεις για φόρο εισοδήματος επί της εν λόγω παροχής και, ακολούθως, συμπεριέλαβε στις βεβαιώσεις αποδοχών των αντίστοιχων ετών, που χορήγησε στους ενάγοντες προκειμένου να χρησιμοποιηθούν για την οριστικοποίηση των τελικών φορολογικών υποχρεώσεών τους, και τα ποσά που αντιστοιχούσαν στα κατά τα έτη αυτά καταβληθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης, μολονότι αυτά έφεραν τον χαρακτήρα οικειοθελούς παροχής, δεν προσαύξαναν τις τακτικές αποδοχές των εναγόντων και δε χορηγούνταν σε αντάλλαγμα της παρεχόμενης εργασίας τους. Ότι, για τον λόγο αυτό, έκαστος των εναγόντων κλήθηκε να καταβάλει ως φόρο και ειδική εισφορά αλληλεγγύης μεγαλύτερο ποσό από το πραγματικά οφειλόμενο. Ότι η εναγόμενη προέβαινε στην ανωτέρω περιγραφόμενη συμπεριφορά υπαίτια και αντισυμβατικά, παρά τη ρητή και αναμφισβήτητη αποτυπωμένη στην ως άνω ΕΣΣΕ πρόθεση των συμβαλλομένων μερών να αποτελούν τα ποσά αυτά αποζημίωση για τις αυξημένες ανάγκες και δαπάνες, στις οποίες υποβάλλονται οι Προϊστάμενοι υπηρεσιακών λειτουργιών Τμήματος, Υποδιεύθυνσης και Διεύθυνσης. Με βάση, δε, αυτά τα πραγματικά περιστατικά, οι ενάγοντες ζητούν για την πρόσθετη συνολική επιβάρυνση που υπέστησαν κατά τον προσδιορισμό του οφειλόμενου από έκαστον εξ αυτών φόρου μισθωτών υπηρεσιών και της οφειλόμενης ειδικής εισφοράς αλληλεγγύης, ως συνέπεια της ανωτέρω περιγραφόμενης συμπεριφοράς της εναγόμενης, να υποχρεωθεί η εναγόμενη, με απόφαση που θα κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή, να καταβάλει ως αποζημίωση της θετικής ζημίας τους, σε έκαστο των πρώτου και δεύτερου των εναγόντων το συνολικό ποσό των 3.455,41 ευρώ, στον τρίτο των εναγόντων το συνολικό ποσό των 4.301,87 ευρώ, στο τέταρτο των εναγόντων το συνολικό ποσό των 1.592,70 ευρώ και στον πέμπτο των εναγόντων το συνολικό ποσό των 1.863,32 ευρώ, όπως τα εν λόγω ποσά επιμερίζονται και εξειδικεύονται στην αγωγή μετά την αφαίρεση των ποσών που έχουν ήδη καταβληθεί για την ίδια αιτία, σε όλες τις περιπτώσεις με τον νόμιμο τόκο από την πρώτη του επόμενου έτους εκείνου εντός του οποίου γεννήθηκε και κατέστη απαιτητό κάθε επιμέρους ποσό, άλλως από την επίδοση της κρινόμενης αγωγής, καθώς και να

επιβληθεί σε βάρος της αντιδίκου η εν γένει δικαστική τους δαπάνη. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η υπό κρίση αγωγή, με την οποία εισάγεται ιδιωτικού δικαίου διαφορά, απορρέουσα από σχέσεις εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου και, επομένως, υπαγόμενη στη δικαιοδοσία των πολιτικών Δικαστηρίων (ΟΛΑΠ 7/2001, ΑΠ 1041/2012 ΔΣΑ), αρμόδια και παραδεκτά εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθρα 9, 14 παρ.1 περ. α' και 42 παρ. 2 ΚΠολΔ), με την προκείμενη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρα 591 και 614 παρ. 3 ΚΠολΔ) και τις ειδικότερες διατάξεις των άρθρων 621επ. ΚΠολΔ, που αφορούν σε εργατικές διαφορές, είναι, δε, και αυτεπαγγέλτως ερευνώμενη, αρκούντως ορισμένη, καθόσον στο αγωγικό δικόγραφο περιλαμβάνονται όλα τα αναγκαία, κατά τη διάταξη του άρθρου 216 ΚΠολΔ, στοιχεία για τη θεμελίωση του αξιούμενου από έκαστο ενάγοντα δικαιώματος, συμπεριλαμβανομένου του ποσοστού φόρου επί τη βάσει του οποίου έλαβε χώρα η επικαλούμενη εκκαθάριση. Περαιτέρω, η υπό κρίση αγωγή είναι νόμιμη, ερειδόμενη στις διατάξεις που αναφέρονται στη νομική σκέψη της παρούσας και, επιπλέον, σε εκείνες των άρθρων 297, 298, 330, 340, 345, 346, 648 επ. ΑΚ, της από 16.05.1995 ΕΣΣΕ, του άρθρου 8 παρ. 2 και 3 του ν. 1876/1990, καθώς και τις διατάξεις των άρθρων 176, 907 και 908 ΚΠολΔ, εξαιρουμένου του αιτήματος επιδίκασης τόκων από χρονικό σημείο προγενέστερο της όχλησης της εναγόμενης, το οποίο πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμο, ενόψει του ότι στην προκειμένη περίπτωση δεν υφίσταται, βάσει διάταξης νόμου ή συμβατικής πρόβλεψης, δήλη ημέρα καταβολής των αιτούμενων από έκαστο ενάγοντα κονδυλίων. Μετά ταύτα, η υπό κρίση αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε παραδεκτή και νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω, ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, μετά την καταβολή των νόμιμων τελών συζήτησης, συμπεριλαμβανομένων των προεισπράξεων δικηγορικής αμοιβής των πληρεξουσίων δικηγόρων των διαδίκων, ενόψει του ότι, για το παραδεκτό της συζήτησης της υπόθεσης δεν απαιτείται η καταβολή δικαστικού ενσήμου, σύμφωνα με το άρθρο 71 ΕισΝΚΠολΔ, όπως ισχύει, δοθέντος ότι το αίτημα της αγωγής δεν υπερβαίνει το ποσό της υλικής αρμοδιότητας του Ειρηνοδικείου, ενώ έχουν κατατεθεί, σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ. 2 του ν. 4640/2019, οι από 22.02.2022 έγγραφες ενημερώσεις των εναγόντων για τη δυνατότητα διαμεσολαβητικής διευθέτησης της διαφοράς. Από την εκτίμηση και αξιολόγηση όλων των αποδεικτικών μέσων των διαδίκων, από το σύνολο των νόμιμα προσκομιζόμενων και επικαλούμενων από τους διαδίκους, δημοσίων και ιδιωτικών εγγράφων, σε

ορισμένα εκ των οποίων γίνεται ιδιαίτερη μνεία κατωτέρω, χωρίς οποιοδήποτε εξ αυτών να παραλειφθεί κατά την ουσιαστική διάγνωση της διαφοράς, και από τις συναγόμενες από τα νόμιμα κατατεθειμένα δικόγραφα των προτάσεών τους, ομολογίες των διαδίκων κατ' άρθρο 261 ΚΠολΔ, αποδεικνύονται πλήρως, κατά την κρίση του Δικαστηρίου αυτού, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι ενάγοντες προσλήφθηκαν από την εναγόμενη εταιρεία δυνάμει συμβάσεων εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου, που καταρτίσθηκαν την 04.11.1978 για τον πρώτο, την 01.08.1984 για τον δεύτερο, την 24.04.1986 για τον τρίτο, την 27.12.1985 για τον τέταρτο και την 13.07.1984 για τον πέμπτο, απασχολούμενοι και υπαγόμενοι έκτοτε, ως υπάλληλοι, στον Γενικό Κανονισμό Προσωπικού ΟΤΕ (ΓΚΠ/ΟΤΕ) και τις εκάστοτε ισχύουσες Επιχειρησιακές Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας (ΕΣΣΕ), λόγω, δε, της συνδρομής στα πρόσωπά τους εξαιρετικών προσόντων και δη της άριστης γνώσης των τεχνικών τηλεπικοινωνιακών θεμάτων και θεμάτων μανάτζμεντ, κατά τη διάρκεια της σταδιοδρομίας τους τοποθετήθηκαν άπαντες σε θέσεις Προϊσταμένων στάθμης Τομέα και άνω. Ειδικότερα, ο πρώτος των εναγόντων απασχολήθηκε στην εναγόμενη ως Υποδιευθυντής Σχεδιασμού και Ελέγχου Διαχείρισης Υλικών κατά τα έτη 2010, 2011 και 2012, ο δεύτερος ως Υποδιευθυντής Τεχνικού Διαμερίσματος Αθηνών κατά τα έτη 2010, 2011 και 2012, ο τρίτος ως Προϊστάμενος Υποδιεύθυνσης κατά τα έτη 2010 και 2011, ο τέταρτος ως Προϊστάμενος Τμήματος κατά τα έτη 2010 και 2011 και ο πέμπτος ως Υπεύθυνος Έργου Τεχνικού Τμήματος κατά τα έτη 2010 και 2011, λαμβάνοντας άπαντες για την πραγματική άσκηση των καθηκόντων τους κατά τα προειρημένα χρονικά διαστήματα, έξοδα κίνησης και παράστασης κατά τους όρους της από 16.05.1995 ΕΣΣΕ, που διείπε τις συμβάσεις εργασίας τους. Ωστόσο, η εναγόμενη, παρά το γεγονός ότι χαρακτήρισε την εν λόγω παροχή ως μη μισθολογική, αφενός, προέβαινε σε κρατήσεις για φόρο εισοδήματος επ' αυτής και, αφετέρου, συμπεριέλαβε και τα συνολικά ποσά των ληφθέντων από κάθε ενάγοντα εξόδων κίνησης και παράστασης στις βεβαιώσεις αποδοχών των αντίστοιχων, ανά περίπτωση, ετών, δηλαδή των ετών 2010, 2011 και 2012 όσον αφορά στους α' και β' των εναγόντων και των ετών 2010 και 2011 όσον αφορά στους γ', δ' και ε' εξ αυτών, με συνέπεια τα ποσά αυτά να συμπεριληφθούν στην τελική εκκαθάριση των αντίστοιχων φορολογικών δηλώσεων των εναγόντων και τον προσδιορισμό των οφειλόμενων από έκαστον εξ αυτών, φόρου μισθωτών υπηρεσιών και ειδικής εισφοράς αλληλεγγύης. Οι ανωτέρω παραδοχές - όσον αφορά στην πρόσληψη και την ειδικότητα εκάστου ενάγοντος, την τοποθέτηση

αυτών στις ως άνω θέσεις Προϊσταμένων κατά το προορηθέν χρονικό διάστημα και κατά τις αναφερόμενες διακρίσεις, την πραγματική άσκηση από τους ενάγοντες καθηκόντων Προϊσταμένου κατά τα κρίσιμα έτη, το δικαίωμα εκάστου ως προς την απόληψη εξόδων κίνησης και παράστασης κατά τους όρους της προειρημένης ΕΣΣΕ και το γεγονός ότι τα ποσά αυτά συμπεριλήφθηκαν στις βεβαιώσεις αποδοχών των αντίστοιχων ετών σε όλες τις ανωτέρω περιπτώσεις - ερείδονται σε δικαστική ομολογία της εναγόμενης, συναγόμενη από το νόμιμα και εμπρόθεσμα κατατεθειμένο δικόγραφο των προτάσεων της (261 ΚΠολΔ), δοθέντος ότι η διάδικος αυτή ουδόλως αμφισβήτησε τα κρίσιμα ως άνω πραγματικά περιστατικά. Περαιτέρω, από το περιεχόμενο των μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενων από αμφοτέρες τις διάδικες πλευρές εγγράφων, ιδίως δε από τις καταστάσεις ΔΚ350 (παρακράτηση φόρου και έκτακτης εισφοράς αλληλεγγύης από έξοδα κίνησης και παράστασης Προϊσταμένων) για τα κρίσιμα ανά περίπτωση έτη, που υπογράφονται από τον αρμόδιο προς τούτο υπάλληλο της εναγόμενης εταιρείας, Σταύρο Παναγόπουλο, προκύπτουν τα εξής: Α) Όσον αφορά στον πρώτο ενάγοντα, Χαρίλαο Κωνσταντινίδη, ι) κατά το έτος 2010, το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος από μισθωτές υπηρεσίες, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων κίνησης και παράστασης, ανήλθε στο ποσό των 59.224,66 ευρώ, ο αντίστοιχος δε φόρος που βεβαιώθηκε και καταβλήθηκε από τον ενάγοντα, σύμφωνα με τη σχετική κλίμακα, ανήλθε σε 14.809,82 ευρώ, ενώ δεν καταβλήθηκε κανένα ποσό για ειδική εισφορά αλληλεγγύης. Ωστόσο, αν στη βεβαίωση δε συμπεριλαμβάνονταν τα ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης ύψους 24.271,20 ευρώ, το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος θα ανερχόταν σε 35.815,09 ευρώ και ο καταβλητέος φόρος θα αντιστοιχούσε σε 6.130,08 ευρώ. Ως εκ τούτου, ο ενάγων κατέβαλε για φόρο εισοδήματος ποσό $(14.809,82 - 6.130,08 =)$ 8.679,74 ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε, με συνέπεια να ζημιωθεί ως προς αυτό. Από το ανωτέρω ποσό έχει ήδη καταβληθεί στον ενάγοντα, δυνάμει της με αριθμό 282/2018 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου, το ποσό των 7.643,80 ευρώ, γεγονός που συνομολογείται με την υπό κρίση αγωγή, οπότε η ζημία του ανέρχεται πλέον στο ποσό των $(8.679,74 - 7.643,80 =)$ 1.035,94 ευρώ. ιι) Κατά το έτος 2011, το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος από μισθωτές υπηρεσίες, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων κίνησης και παράστασης, ανήλθε στο ποσό των 55.784,51 ευρώ, ο αντίστοιχος δε φόρος που βεβαιώθηκε και καταβλήθηκε από τον ενάγοντα, σύμφωνα με τη σχετική κλίμακα, ανήλθε σε 13.985,12 ευρώ, ενώ δεν καταβλήθηκε κανένα ποσό για ειδική εισφορά αλληλεγγύης.

Ωστόσο, αν στη βεβαίωση δε συμπεριλαμβάνονταν τα ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης ύψους 23.619,90 ευρώ, το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος θα ανερχόταν σε 33.003,12 ευρώ και ο καταβλητέος φόρος θα αντιστοιχούσε σε 5.595,90 ευρώ. Ως εκ τούτου, ο ενάγων κατέβαλε για φόρο εισοδήματος ποσό $(13.985,12 - 5.595,90 =) 8.389,22$ ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε, με συνέπεια να ζημιωθεί ως προς αυτό. Από το ανωτέρω ποσό έχει ήδη καταβληθεί στον ενάγοντα, δυνάμει της με αριθμό 282/2018 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου, το ποσό των 7.643,80 ευρώ, γεγονός που συνομολογείται με την υπό κρίση αγωγή, οπότε η ζημία του ανέρχεται πλέον στο ποσό των $(8.389,22 - 7.643,80 =) 745,42$ ευρώ. ιι) Κατά το έτος 2012, το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος από μισθωτές υπηρεσίες, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων κίνησης και παράστασης, ανήλθε στο ποσό των 59.712,09 ευρώ, ο αντίστοιχος δε φόρος που βεβαιώθηκε και καταβλήθηκε από τον ενάγοντα, σύμφωνα με τη σχετική κλίμακα, ανήλθε σε 15.868,92 ευρώ, και η ειδική εισφορά αλληλεγγύης σε 1.791,36 ευρώ. Ωστόσο, αν στη βεβαίωση δε συμπεριλαμβάνονταν τα ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης ύψους 23.424,39 ευρώ, το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος θα ανερχόταν σε 37.119,26 ευρώ, ο καταβλητέος φόρος θα αντιστοιχούσε σε 7.497,56 ευρώ και η καταβλητέα εισφορά αλληλεγγύης θα αντιστοιχούσε σε 742,39 ευρώ. Ως εκ τούτου, ο ενάγων κατέβαλε για φόρο εισοδήματος ποσό $(15.868,92 - 7.497,56 =) 8.371,36$ ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε και για ειδική εισφορά αλληλεγγύης ποσό $(1.791,36 - 742,39 =) 1.048,97$ ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε, και συνολικά ζημιώθηκε κατά το ποσό των $(8.371,36 + 1.048,97 =) 9.420,33$ ευρώ.

Από το ανωτέρω ποσό έχει ήδη καταβληθεί στον ενάγοντα, δυνάμει της με αριθμό 650/2018 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου, το ποσό των 7.643,80 ευρώ για διαφορά φόρου εισοδήματος, γεγονός που συνομολογείται με την υπό κρίση αγωγή, οπότε η ζημία του γι' αυτήν την αιτία ανέρχεται πλέον στο ποσό των $(8.371,36 - 7.643,80 =) 727,56$ ευρώ και συνολικά στο ποσό των $(727,56 + 1.048,97) 1.776,53$ ευρώ, από το οποίο, όμως, πρέπει να επιδικασθεί στον ενάγοντα μόνο το ποσό των 1.151,80 ευρώ, σύμφωνα με το υποβαλλόμενο από τον ίδιο αγωγικό αίτημα, δοθέντος ότι, κατ' άρθρο 106 ΚΠολΔ, το Δικαστήριο δεν έχει εξουσία να επιδικάσει πέραν του αιτηθέντος. Μετά ταύτα, η αποκαταστατέα συνολική ζημία του πρώτου ενάγοντος από την ως άνω συμπεριφορά της εναγόμενης ανήλθε στο συνολικό ποσό των $(1.035,94 + 745,42 + 1.151,80) 2.933,16$ ευρώ. Β) Όσον αφορά στον δεύτερο ενάγοντα,

Παναγιώτη Γκότση, ι) κατά το έτος 2010, το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος από μισθωτές υπηρεσίες, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων κίνησης και παράστασης, ανήλθε στο ποσό των 61.915,29 ευρώ, ο αντίστοιχος δε φόρος που βεβαιώθηκε και καταβλήθηκε από τον ενάγοντα, σύμφωνα με τη σχετική κλίμακα, ανήλθε σε 15.588,70 ευρώ, ενώ δεν καταβλήθηκε κανένα ποσό για ειδική εισφορά αλληλεγγύης. Ωστόσο, αν στη βεβαίωση δε συμπεριλαμβάνονταν τα ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης ύψους 24.271,20 ευρώ, το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος θα ανερχόταν σε 38.384,36 ευρώ και ο καταβλητέος φόρος θα αντιστοιχούσε σε 6.775,19 ευρώ. Ως εκ τούτου, ο ενάγων κατέβαλε για φόρο εισοδήματος ποσό $(15.588,70 - 6.775,19 =)$ 8.813,51 ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε, με συνέπεια να ζημιωθεί ως προς αυτό. Από το ανωτέρω ποσό έχει ήδη καταβληθεί στον ενάγοντα, δυνάμει της με αριθμό 279/2018 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου, το ποσό των 7.643,80 ευρώ, γεγονός που συνομολογείται με την υπό κρίση αγωγή, οπότε η ζημία του ανέρχεται πλέον στο ποσό των $(8.813,51 - 7.643,80 =)$ 1.169,71 ευρώ, από το οποίο, όμως, πρέπει να επιδικασθεί στον ενάγοντα μόνο το ποσό των 1.151,80 ευρώ, σύμφωνα με το υποβαλλόμενο από τον ίδιο αγωγικό αίτημα και το άρθρο 106 ΚΠολΔ. ιι) Κατά το έτος 2011, το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος από μισθωτές υπηρεσίες, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων κίνησης και παράστασης, ανήλθε στο ποσό των 58.727,20 ευρώ, ο αντίστοιχος δε φόρος που βεβαιώθηκε και καταβλήθηκε από τον ενάγοντα, σύμφωνα με τη σχετική κλίμακα, ανήλθε σε 15.086,57 ευρώ, ενώ δεν καταβλήθηκε κανένα ποσό για ειδική εισφορά αλληλεγγύης. Ωστόσο, αν στη βεβαίωση δε συμπεριλαμβάνονταν τα ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης ύψους 23.619,90 ευρώ, το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος θα ανερχόταν σε 35.827,71 ευρώ και ο καταβλητέος φόρος θα αντιστοιχούσε σε 6.597,51 ευρώ. Ως εκ τούτου, ο ενάγων κατέβαλε για φόρο εισοδήματος ποσό $(15.086,57 - 6.597,51 =)$ 8.489,06 ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε, με συνέπεια να ζημιωθεί ως προς αυτό. Από το ανωτέρω ποσό έχει ήδη καταβληθεί στον ενάγοντα, δυνάμει της με αριθμό 279/2018 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου, το ποσό των 7.643,80 ευρώ, γεγονός που συνομολογείται με την υπό κρίση αγωγή, οπότε η ζημία του ανέρχεται πλέον στο ποσό των $(8.489,06 - 7.643,80 =)$ 845,26 ευρώ. ιιι) Κατά το έτος 2012, το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος από μισθωτές υπηρεσίες, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων κίνησης και παράστασης, ανήλθε στο ποσό των 64.658,10 ευρώ, ο αντίστοιχος δε φόρος που βεβαιώθηκε και καταβλήθηκε από τον ενάγοντα, σύμφωνα με τη σχετική κλίμακα, ανήλθε σε 17.781,01 ευρώ

και η ειδική εισφορά αλληλεγγύης σε 1.937,39 ευρώ. Ωστόσο, αν στη βεβαίωση δε συμπεριλαμβάνονταν τα ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης ύψους 23.424,39 ευρώ, το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος θα ανερχόταν σε 41.831,03 ευρώ, ο καταβλητέος φόρος θα αντιστοιχούσε σε 9.176,05 ευρώ και η καταβλητέα εισφορά αλληλεγγύης θα αντιστοιχούσε σε 836,62 ευρώ. Ως εκ τούτου, ο ενάγων κατέβαλε για φόρο εισοδήματος ποσό (17.781,01 - 9.176,05 =) 8.604,96 ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε και για ειδική εισφορά αλληλεγγύης ποσό (1.937,39 - 836,62 =) 1.100,77 ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε, και συνολικά ζημιώθηκε κατά το ποσό των (8.604,96 + 1.100,77 =) 9.705,73 ευρώ. Από το ανωτέρω ποσό έχει ήδη καταβληθεί στον ενάγοντα, δυνάμει της με αριθμό 652/2018 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου, το ποσό των 7.643,80 ευρώ για διαφορά φόρου εισοδήματος, γεγονός που συνομολογείται με την υπό κρίση αγωγή, οπότε η ζημία του γι' αυτήν την αιτία ανέρχεται πλέον στο ποσό των (8.604,96 - 7.643,80 =) 961,16 ευρώ και συνολικά στο ποσό των (961,16 + 1.100,77 =) 2.061,93 ευρώ, από το οποίο, όμως, πρέπει να επιδικασθεί στον ενάγοντα μόνο το ποσό των 1.151,80 ευρώ, σύμφωνα με το υποβαλλόμενο από τον ίδιο αγωγικό αίτημα και το άρθρο 106 ΚΠολΔ. Μετά ταύτα, η αποκαταστατέα συνολική ζημία του δεύτερου ενάγοντος από την ως άνω συμπεριφορά της εναγόμενης ανήλθε στο συνολικό ποσό των (1.151,80 + 845,26 + 1.151,80) 3.148,86 ευρώ. Γ) Όσον αφορά στον τρίτο ενάγοντα, Κωνσταντίνο Δερμιτζάκη, ι) κατά το έτος 2010, το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος από μισθωτές υπηρεσίες, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων κίνησης και παράστασης, ανήλθε στο ποσό των 67.271,04 ευρώ, ο αντίστοιχος δε φόρος που βεβαιώθηκε και καταβλήθηκε από τον ενάγοντα, σύμφωνα με τη σχετική κλίμακα, ανήλθε σε 24.136,36 ευρώ, ενώ δεν καταβλήθηκε κανένα ποσό για ειδική εισφορά αλληλεγγύης. Ωστόσο, αν στη βεβαίωση δε συμπεριλαμβάνονταν τα ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης ύψους 24.136,36 ευρώ, το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος θα ανερχόταν σε 43.750,16 ευρώ και ο καταβλητέος φόρος θα αντιστοιχούσε σε 15.189,25 ευρώ. Ως εκ τούτου, ο ενάγων κατέβαλε για φόρο εισοδήματος ποσό (24.136,36 - 15.189,25 =) 8.947,11 ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε, με συνέπεια να ζημιωθεί ως προς αυτό. Από το ανωτέρω ποσό έχει ήδη καταβληθεί στον ενάγοντα, δυνάμει της με αριθμό 287/2017 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου, το ποσό των 7.643,80 ευρώ, γεγονός που συνομολογείται με την υπό κρίση αγωγή, οπότε η ζημία του ανέρχεται πλέον στο ποσό των (8.947,11 - 7.643,80 =) 1.303,31. ιι) Κατά το έτος 2011, το φορολογητέο εισόδημα του

ανάγοντος από μισθωτές υπηρεσίες, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων κίνησης και παράστασης, ανήλθε στο ποσό των 61.010,34 ευρώ, ο αντίστοιχος δε φόρος που βεβαιώθηκε και καταβλήθηκε από τον ενάγοντα, σύμφωνα με τη σχετική κλίμακα, ανήλθε σε 21.007,77 ευρώ, ενώ δεν καταβλήθηκε κανένα ποσό για ειδική εισφορά αλληλεγγύης. Ωστόσο, αν στη βεβαίωση δε συμπεριλαμβάνονταν τα ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης ύψους 21.007,77 ευρώ, το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος θα ανερχόταν σε 40.538,27 ευρώ και ο καταβλητέος φόρος θα αντιστοιχούσε σε 13.325,16 ευρώ. Ως εκ τούτου, ο ενάγων κατέβαλε για φόρο εισοδήματος ποσό $(21.007,77 - 13.325,16 =)$ 7.682,61 ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε, με συνέπεια να ζημιωθεί ως προς αυτό. Από το ανωτέρω ποσό έχει ήδη καταβληθεί στον ενάγοντα, δυνάμει της με αριθμό 287/2017 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου, το ποσό των 7.643,80 ευρώ, γεγονός που συνομολογείται με την υπό κρίση αγωγή, οπότε η ζημία του ανέρχεται πλέον στο ποσό των $(7.682,61 - 7.643,80 =)$ 38,81 ευρώ. Μετά ταύτα, η αποκαταστατέα συνολική ζημία του τρίτου ενάγοντος από την ως άνω συμπεριφορά της εναγόμενης ανήλθε στο συνολικό ποσό των $(1.303,31 + 38,81)$ 1.342,12 ευρώ. Δ) Όσον αφορά στον τέταρτο ενάγοντα, Γεώργιο Τζελάτη, ι) κατά το έτος 2010, το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος από μισθωτές υπηρεσίες, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων κίνησης και παράστασης, ανήλθε στο ποσό των 44.922,62 ευρώ, ο αντίστοιχος δε φόρος που βεβαιώθηκε και καταβλήθηκε από τον ενάγοντα, σύμφωνα με τη σχετική κλίμακα, ανήλθε σε 9.722,52 ευρώ, ενώ δεν καταβλήθηκε κανένα ποσό για ειδική εισφορά αλληλεγγύης. Ωστόσο, αν στη βεβαίωση δε συμπεριλαμβάνονταν τα ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης ύψους 10.005,83 ευρώ, το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος θα ανερχόταν σε 35.171,94 ευρώ και ο καταβλητέος φόρος θα αντιστοιχούσε σε 6.167,97 ευρώ. Ως εκ τούτου, ο ενάγων κατέβαλε για φόρο εισοδήματος ποσό $(9.722,52 - 6.167,97 =)$ 3.554,55 ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε, με συνέπεια να ζημιωθεί ως προς αυτό. Από το ανωτέρω ποσό έχει ήδη καταβληθεί στον ενάγοντα, δυνάμει της με αριθμό 283/2017 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου, το ποσό των 2.735,12 ευρώ, γεγονός που συνομολογείται με την υπό κρίση αγωγή, οπότε η ζημία του ανέρχεται πλέον στο ποσό των $(3.554,55 - 2.735,12 =)$ 819,43 ευρώ. ιι) Κατά το έτος 2011, το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος από μισθωτές υπηρεσίες, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων κίνησης και παράστασης, ανήλθε στο ποσό των 42.949,00 ευρώ, ο αντίστοιχος δε φόρος που βεβαιώθηκε και καταβλήθηκε από τον ενάγοντα, σύμφωνα με τη σχετική κλίμακα, ανήλθε σε 9.377,79 ευρώ,

ενώ δεν καταβλήθηκε κανένα ποσό για ειδική εισφορά αλληλεγγύης. Ωστόσο, αν στη βεβαίωση δε συμπεριλαμβάνονταν τα ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης ύψους 7.336,14 ευρώ, το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος θα ανερχόταν σε 35.799,93 ευρώ και ο καταβλητέος φόρος θα αντιστοιχούσε σε 6.784,65 ευρώ. Ως εκ τούτου, ο ενάγων κατέβαλε για φόρο εισοδήματος ποσό $(9.377,79 - 6.784,65 =)$ 2.593,14 ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε, με συνέπεια να ζημιωθεί ως προς αυτό. Από το ανωτέρω ποσό έχει ήδη καταβληθεί στον ενάγοντα, δυνάμει της με αριθμό 283/2017 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου, το ποσό των 2.735,12 ευρώ, γεγονός που συνομολογείται με την υπό κρίση αγωγή, επομένως η ζημία του έχει αποκατασταθεί στο σύνολό της. Μετά ταύτα, η αποκαταστατέα συνολική ζημία του τέταρτου ενάγοντος από την ως άνω συμπεριφορά της εναγόμενης ανήλθε στο συνολικό ποσό των 819,43 ευρώ. Ε) Όσον αφορά στον πέμπτο ενάγοντα, Δημήτριο Μαγαλιό, ι) κατά το έτος 2010, το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος από μισθωτές υπηρεσίες, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων κίνησης και παράστασης, ανήλθε στο ποσό των 38.276,80 ευρώ, ο αντίστοιχος δε φόρος που βεβαιώθηκε και καταβλήθηκε από τον ενάγοντα, σύμφωνα με τη σχετική κλίμακα, ανήλθε σε 6.737,04 ευρώ, ενώ δεν καταβλήθηκε κανένα ποσό για ειδική εισφορά αλληλεγγύης. Ωστόσο, αν στη βεβαίωση δε συμπεριλαμβάνονταν τα ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης ύψους 6.747,84 ευρώ, το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος θα ανερχόταν σε 31.802,25 ευρώ και ο καταβλητέος φόρος θα αντιστοιχούσε σε 4.448,97 ευρώ. Ως εκ τούτου, ο ενάγων κατέβαλε για φόρο εισοδήματος ποσό $(6.737,04 - 4.448,97 =)$ 2.288,07 ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε, με συνέπεια να ζημιωθεί ως προς αυτό. Από το ανωτέρω ποσό έχει ήδη καταβληθεί στον ενάγοντα, δυνάμει της με αριθμό 835/2014 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου, το ποσό των 1.828,82 ευρώ, γεγονός που συνομολογείται με την υπό κρίση αγωγή, οπότε η ζημία του ανέρχεται πλέον στο ποσό των $(2.288,07 - 1.828,82 =)$ 459,25 ευρώ. ιι) Κατά το έτος 2011, το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος από μισθωτές υπηρεσίες, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων κίνησης και παράστασης, ανήλθε στο ποσό των 37.875,34 ευρώ, ο αντίστοιχος δε φόρος που βεβαιώθηκε και καταβλήθηκε από τον ενάγοντα, σύμφωνα με τη σχετική κλίμακα, ανήλθε σε 7.126,58 ευρώ, ενώ δεν καταβλήθηκε κανένα ποσό για ειδική εισφορά αλληλεγγύης. Ωστόσο, αν στη βεβαίωση δε συμπεριλαμβάνονταν τα ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης ύψους 6.786,18 ευρώ, το φορολογητέο εισόδημα του ενάγοντος θα ανερχόταν σε 31.364,00 ευρώ και ο καταβλητέος φόρος θα αντιστοιχούσε σε 4.842,73 ευρώ. Ως εκ τούτου, ο ενάγων

κατέβαλε για φόρο εισοδήματος ποσό $(7.126,58 - 4.842,73 =) 2.283,85$ ευρώ περισσότερο απ' ό,τι όφειλε, με συνέπεια να ζημιωθεί ως προς αυτό. Από το ανωτέρω ποσό έχει ήδη καταβληθεί στον ενάγοντα, δυνάμει της με αριθμό 835/2014 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου, το ποσό των 1.828,86 ευρώ, γεγονός που συνομολογείται με την υπό κρίση αγωγή, οπότε η ζημία του ανέρχεται πλέον στο ποσό των $(2.283,85 - 1.828,86 =) 454,99$ ευρώ. Μετά ταύτα, η αποκαταστατέα συνολική ζημία του πέμπτου ενάγοντος από την ως άνω συμπεριφορά της εναγόμενης ανήλθε στο συνολικό ποσό των $(459,25 + 454,99) 914,24$ ευρώ. Οι ανωτέρω παραδοχές, όσον αφορά στο ακριβές ύψος της συνολικής οφειλής της εναγόμενης εταιρείας έναντι εκάστου των εναγόντων, ερείδονται – πέραν των προειρημένων αποδεικτικών μέσων – στη δικαστική ομολογία των διαδίκων αυτών, τη συναγόμενη από την προσθήκη στο δικόγραφο των προτάσεών τους, με την οποία οι ενάγοντες δήλωσαν ότι περιορίζουν τα αγωγικά κονδύλια, από τα αρχικώς αιτηθέντα ποσά στα ανωτέρω προκύπτοντα. Ωστόσο, η δήλωση αυτή, η οποία δε συμπεριλήφθηκε στο νόμιμα και εμπρόθεσμα κατατεθειμένο δικόγραφο των προτάσεων των διαδίκων, υποβληθείσα οψίμως, ήτοι για πρώτη φορά με την προσθήκη των προτάσεών τους, σε χρόνο μεταγενέστερο της περάτωσης της συζήτησης της ουσίας της υπόθεσης στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου, δε δύναται να επιφέρει τις εκ των άρθρων 223, 294 και 295 παρ. 1 εδ. β' ΚΠολΔ έννομες συνέπειες, αφού η εναγόμενη στερήθηκε τη δυνατότητα να απαντήσει επ' αυτής και είτε να την αποδεχθεί είτε να αντιλέξει. Δέον όπως αναφερθεί, δε, ότι οι ανωτέρω αναφερόμενες οριστικές αποφάσεις του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου, σε εκούσια συμμόρφωση προς τις οποίες πραγματοποιήθηκαν από την εναγόμενη οι προειρημένες καταβολές, αφορούσαν στα ποσά που είχαν παρακρατηθεί από την εργοδότηρια ως φόρος μισθωτών υπηρεσιών και ως προς τα οποία απομειώθηκαν τα καταβλητέα σε κάθε ενάγοντα έξοδα κίνησης και παράστασης, και όχι στα ποσά που υποχρεώθηκαν να καταβάλουν επιπλέον ως φόρο οι ενάγοντες κατά την εκκαθάριση των φορολογικών τους δηλώσεων, λόγω της συμπερίληψης της εν λόγω παροχής στις βεβαιώσεις αποδοχών τους. Με βάση τα ανωτέρω, αποδεικνύεται ότι κατά τα έτη 2010, 2011 και 2012 και κατά τις ανωτέρω αναφερόμενες διακρίσεις, η εναγόμενη εταιρεία, ενεργώντας υπαίτια και αντισυμβατικά, παρά την εκτεφρασμένη και αδιαμφισβήτητη βούληση των συμβαλλομένων μερών στην ισχύουσα και εφαρμοζόμενη ΕΣΣΕ, που υποχρεωτικά διείπε τους όρους εργασίας απάντων των εναγόντων κατά τα, ανά περίπτωση, κρίσιμα χρονικά διαστήματα, συμπεριέλαβε στις βεβαιώσεις

αποδοχών των εναγόντων για τα αντίστοιχα έτη τα προειρημένα ποσά, που αντιστοιχούσαν σε ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης Προϊσταμένου, μολονότι τα ποσά αυτά χορηγήθηκαν στους ενάγοντες για ανάλωση κατά την πραγματοποίηση δαπανών άρρηκτα συνδεδεμένων με την πραγματική άσκηση των καθηκόντων τους και, συνακόλουθα, για την καλύτερη εξυπηρέτηση των αναγκών της επιχείρησης. Ο ισχυρισμός, δε, της εναγόμενης εταιρείας ότι δε συντρέχει υπαιτιότητα στο πρόσωπό της εκ της συμπερίληψης των εν λόγω ποσών στις βεβαιώσεις αποδοχών των εναγόντων, ενόψει του ότι είναι εκ του νόμου υπόχρεη προς τούτο, όπως αναπτύσσεται στο νόμιμα κατατεθειμένο δικόγραφο των προτάσεων της, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος, διότι η σχετική υποχρέωση υφίσταται μόνο για τις παροχές που δίδονται σε αντάλλαγμα της παρεχόμενης εργασίας και όχι για παροχές προοριζόμενες για ανάλωση κατά την ενάσκηση καθηκόντων, οι οποίες εξυπηρετούν τις λειτουργικές ανάγκες της επιχείρησης, όπως, εν προκειμένω, τα καταβαλλόμενα από 01.06.1995 και εφεξής στους Προϊστάμενους υπηρεσιακών λειτουργιών της «ΟΤΕ ΑΕ», έξοδα κίνησης και παράστασης, τα οποία, κατά τα αναλυτικά διαλαμβανόμενα στη νομική σκέψη της παρούσας, δεν αποτελούν μισθολογική παροχή καταβαλλόμενη στους Προϊστάμενους ανεξαρτήτως της άσκησης των καθηκόντων τους ως αντάλλαγμα της εργασίας τους, αλλά αντιθέτως αποτελούν ανακλητή οικειοθελή παροχή της «ΟΤΕ ΑΕ», συνδεόμενη οπωσδήποτε με την πραγματική άσκηση καθηκόντων Προϊσταμένου, που σκοπό έχει την αντιμετώπιση, μέσω αυτής, από τον ασκούντα τέτοια καθήκοντα υπάλληλο των δαπανών φιλοξενίας επισκεπτών του ΟΤΕ και των εξόδων κίνησης και παράστασης αυτού ως εκπροσώπου της επιχείρησης σε κοινωνικές εκδηλώσεις, ανεξαρτήτως του ύψους τους και, συνακόλουθα, δεν αποτελούν προσαύξηση μισθού και δεν υποβάλλονται σε φόρο εισοδήματος (ΟΛΑΠ 11/2007, 12/2007, ΑΠ 1140/2013) και ασφαλιστικές κρατήσεις (ΑΠ 574/2020, ΑΠ 566/2016), ούτε στην προβλεπόμενη από το άρθρο 38 παρ. 2^α του ν. 3986/2011 ειδική εισφορά αλληλεγγύης, που επιβλήθηκε στους μισθοδοτούμενους υπαλλήλους του ευρύτερου Δημοσίου Τομέα και των ΝΠΙΔ και αποτελεί ειδική φορολογική επιβάρυνση (ΔΠΠειρ 2524/2021, ΔΠΑΘ 11620/2020 ΤΝΠ Νομος). Επισημαίνεται, δε, ότι όπως έχει κριθεί, η καταβολή της παροχής εξόδων κίνησης και παράστασης Προϊσταμένων πραγματοποιείται με μόνη την παρέλευση του χρόνου που έχει τεθεί από τους όρους της από 16.05.1995 ΕΣΣΕ, χωρίς να τελεί υπό την αίρεση της προσκομιδής παραστατικών δαπανών,

9

απορριπτόμενου, επομένως, του σχετικού ισχυρισμού της εναγόμενης, που επιχειρείται να θεμελιωθεί στις διατάξεις των άρθρων 15 και 18 του π.δ. 186/1992 (ad hoc ΑΠ 574/2020). Ούτε απαιτείται για τη μη φορολόγηση της εν λόγω παροχής ρητή πρόβλεψη, απορριπτόμενων των περί του αντιθέτου ισχυρισμών της εναγόμενης, αφού κατά τα αναφερόμενα στη νομική σκέψη της παρούσας, στην προκειμένη περίπτωση δεν τίθεται ζήτημα φορολογικής απαλλαγής, η οποία προϋποθέτει την ύπαρξη σχετικής νομοθετικής πρόβλεψης, αλλά εννοιολογικού προσδιορισμού του όρου «αποζημίωση» ως πληρούντος την έννοια του εισοδήματος ή του αντισταθμίματος δαπανών (ΟΛΑΠ 11/2007, 12/2007 ό.π., ΣτΕ 1590/1989 ΔΔικ 1990.201). Εξάλλου, η διαφορά που κατήχθη προς κρίση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου είναι ιδιωτικού δικαίου, απορρέουσα από τις μεταξύ του εναγόντων και της εναγόμενης συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου και πηγάζουσα από την από 16.05.1995 ΕΣΣΕ, στις διατάξεις της οποίας ερείδονται οι ένδικες αξιώσεις, το αντικείμενό της, δε, συνίσταται στον εννοιολογικό προσδιορισμό της χορηγούμενης αποζημίωσης εξόδων κίνησης και παράστασης Προϊσταμένου ως υπαγόμενης στην έννοια του εισοδήματος ή του αντισταθμίματος δαπανών και, συνακόλουθα, στη νομιμότητα ή μη της πραγματοποιούμενης από την εργοδότηρια συμπερίληψης των ποσών που αντιστοιχούν στα ληφθέντα έξοδα κίνησης και παράστασης Προϊσταμένου στις βεβαιώσεις αποδοχών των μισθωτών, καθώς και της παρακράτησης του επ' αυτών των ποσών αναλογούντος φόρου εισοδήματος και εισφοράς αλληλεγγύης, και όχι στην αμφισβήτηση φορολογικού δικαίου διατάξεων και την αξίωση επιστροφής αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού φόρου. Μετά ταύτα και εφόσον αποκλειστικά υπόχρεη εκ των επιδίκων ενοχών τυγχάνει η εργοδότηρια εταιρεία και όχι το Ελληνικό Δημόσιο, όπως αλυσίτελως προτάσσει η εναγόμενη, πρέπει να απορριφθεί ο ισχυρισμός της διαδίκου περί έλλειψης παθητικής νομιμοποίησης. Τέλος, η παραδεκτώς υποβληθείσα ένσταση περί παραγραφής των ένδικων αξιώσεων, που αφορούν σε περιοδικές παροχές γεννηθείσες κατά τα έτη 2010, 2011 και 2012 και εμπίπτουσες στη διάταξη του άρθρου 250 περ. 17 ΑΚ, όπως αναπτύσσεται ειδικότερα στο νόμιμα και εμπρόθεσμα κατατεθειμένο δικόγραφο των προτάσεων της εναγόμενης εταιρείας, κρίνεται μεν παραδεκτή και ορισμένη, πλην όμως πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμη. Τούτο διότι, οι επίδικες αξιώσεις δεν υπόκεινται ούτε στην πενταετή παραγραφή του άρθρου 937 παρ. 1 ΑΚ, καθώς πρόκειται για αξιώσεις από ενδοσυμβατική και όχι από αδιοπρακτική ευθύνη, ούτε στην πενταετή παραγραφή του

άρθρου 250 αρ. 17 ΑΚ για τις περιοδικά καταβαλλόμενες παροχές, καθώς το υποβαλλόμενο με την κρινόμενη αγωγή από έκαστον των εναγόντων αίτημα δεν αφορά στην καταβολή περιοδικών παροχών, ούτε στην απομείωση αυτών των περιοδικών παροχών συνεπεία των επ' αυτών πραγματοποιούμενων παρακρατήσεων για φόρο εισοδήματος από την εναγόμενη, αλλά στην αποκατάσταση της προκληθείσας στους ενάγοντες ζημίας από την πρόσθετη φορολογική επιβάρυνση που υπέστησαν άπαξ, κατά την εκκαθάριση των αντιστοιχων φορολογικών δηλώσεών τους, ως απόρροια της συμπερίληψης των εξόδων κίνησης και παράστασης στις βεβαιώσεις αποδοχών τους. Κατ' ακολουθίαν όλων των ανωτέρω, η υπό κρίση αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε παραδεκτή και νόμιμη, πρέπει να γίνει δεκτή και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα και να υποχρεωθεί η εναγόμενη εταιρεία να καταβάλει, για την ανωτέρω αιτία, σε έκαστον των εναγόντων το εξής ποσό, με τον νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και έως την πλήρη και ολοσχερή εξόφληση, και, δη, στον πρώτο των εναγόντων το συνολικό ποσό των δύο χιλιάδων εννιακοσίων τριάντα τριών ευρώ και δέκα έξι λεπτών (2.933,16€), στον δεύτερο των εναγόντων το συνολικό ποσό των τριών χιλιάδων εκατόν σαράντα οκτώ ευρώ και ογδόντα έξι λεπτών (3.148,86€), στον τρίτο των εναγόντων το συνολικό ποσό των χιλίων τριακοσίων σαράντα δύο ευρώ και δώδεκα λεπτών (1.342,12€), στον τέταρτο των εναγόντων το συνολικό ποσό των οκτακοσίων δέκα εννέα ευρώ και σαράντα τριών λεπτών (819,43€), και στον πέμπτο των εναγόντων το συνολικό ποσό των εννιακοσίων δέκα τεσσάρων ευρώ και είκοσι τεσσάρων λεπτών (914,24€). Περαιτέρω, το αίτημα κήρυξης της παρούσας απόφασης προσωρινά εκτελεστής πρέπει να απορριφθεί, ενόψει του ότι κρίνεται ότι δε συντρέχουν, εν προκειμένω, εξαιρετικοί προς τούτο λόγοι, ούτε κρίνεται ότι η επιβράδυνση στην εκτέλεση της απόφασης είναι δυνατόν να επιφέρει σημαντική ζημία στους ενάγοντες. Τέλος, λόγω της μερικής νίκης και μερικής ήττας των διαδίκων, η εν γένει δικαστική τους δαπάνη πρέπει να κατανεμηθεί ανάλογα με την έκταση της νίκης και της ήττας εκάστου (άρθρα 178, 189 παρ. 1 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή, ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΝΤΑΣ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγόμενη να καταβάλει σε έκαστον των εναγόντων το εξής ποσό, με τον νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και έως την πλήρη και ολοσχερή εξόφληση, και, δη, στον πρώτο των εναγόντων το συνολικό ποσό των δύο χιλιάδων εννιακοσίων τριάντα τριών ευρώ και δέκα έξι λεπτών (2.933,16€), στον δεύτερο των εναγόντων το συνολικό ποσό των τριών χιλιάδων εκατόν σαράντα οκτώ ευρώ και ογδόντα έξι λεπτών (3.148,86€), στον τρίτο των εναγόντων το συνολικό ποσό των χιλίων τριακοσίων σαράντα δύο ευρώ και δώδεκα λεπτών (1.342,12€), στον τέταρτο των εναγόντων το συνολικό ποσό των οκτακοσίων δέκα εννέα ευρώ και σαράντα τριών λεπτών (819,43€), και στον πέμπτο των εναγόντων το συνολικό ποσό των εννιακοσίων δέκα τεσσάρων ευρώ και είκοσι τεσσάρων λεπτών (914,24€).

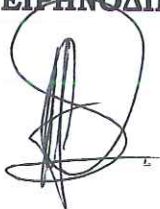
ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος της εναγομένης μέρος της εν γένει δικαστικής δαπάνης των εναγόντων, την οποία ορίζει στο ποσό των διακοσίων (200,00) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην Αθήνα, την

14 ΣΕΠ. 2023

Η ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
Θεωρήθηκε για τη νόμιμη σήμανση

Αθήνα, 1 ΔΕΚ. 2023
ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

